

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
NILS WAHL
prednesené 23. apríla 2013¹

Vec C-500/11

Fruition PO Limited
proti
Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Spojené kráľovstvo)]

„Spoločná organizácia trhu s ovocím a zeleninou — Nariadenie (ES) č. 2200/96 — Článok 11 — Organizácia výrobcov — Podmienky uznania — Kontrola zmluvných strán“

1. Týmto návrhom na začatie prejudiciálneho konania High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Spojené kráľovstvo) žiada Súdny dvor, aby mu poskytol usmernenie, pokiaľ ide o výklad článku 11 nariadenia Rady (ES) č. 2200/96 z 28. októbra 1996 o spoločnej organizácii trhu s ovocím a zeleninou².
2. Súdny dvor je po prvýkrát požiadaný poskytnúť výklad podmienok stanovených nariadením č. 2200/96 týkajúcich sa uznania za organizáciu výrobcov (alebo ďalej len „OV“) členskými štátmi. Spornou otázkou v podstate je, či, a ak áno, v akom rozsahu, musia mať OV kontrolu nad zmluvnými stranami, ktorým zverujú výkon činností potrebných na ich uznanie za OV podľa tohto nariadenia (ďalej len „podstatné činnosti podľa nariadenia č. 2200/96“).
3. Normotvorca Európskej únie (ďalej len „EÚ“) v minulosti koncipoval OV ako strategických hráčov na poľnohospodárskych trhoch, najmä v sektore ovocia a zeleniny. S cieľom podporiť ich vznik a umožniť im plnenie ich úloh spôsobom, ktorý prispieva k dosahovaniu požadovaných výsledkov, im poskytoval významnú finančnú podporu. Relevantné požiadavky, ktoré musia OV splňať, aby mohli vykonávať svoje úlohy efektívne a aby mohli zabezpečiť, že podpora, ktorá im bola poskytnutá, nebude premrhaná, sú – ako bude možné vidieť – predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

I – Právny rámec

4. Článok 1 ods. 1 nariadenia č. 2200/96 stanovuje, že nariadenie ustanovuje spoločnú organizáciu trhu s ovocím a zeleninou.
5. Hlava II nariadenia č. 2200/96, ktorá pozostáva z článkov 11 až 18, stanovuje podmienky týkajúce sa organizácie výrobcov.

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — Ú. v. ES L 297, s. 1; Mim. vyd. 03/020, s. 55.

6. „Organizácia výrobcu“ je definovaná v článku 11 ods. 1 ako akákoľvek právnická osoba:

- „a) ktorá sa vytvorí z vlastnej iniciatívy pestovateľov nasledujúcich kategórií výrobku, ktoré sú vymenované v článku 1 (2):
  - i) ovocie a zelenina;
  - ...
- b) ktorej cieľom je najmä:
  - (1) zabezpečovanie toho, aby sa výroba plánovala a prispôbovala dopytu, najmä pokiaľ ide o kvalitu a kvantitu;
  - (2) podporovanie koncentrácie zásob a umiestňovanie na trh tých výrobkov, ktoré vyrobili jej členovia;
  - (3) znižovanie výrobných nákladov a stabilizácia výrobných cien;
  - (4) podporovanie používania metód pestovania, výrobných technológií a metód nakladania s odpadom, ktoré neškodia životnému prostrediu...:
- c) ktorej pravidlá združovania požadujú od jej členov výrobcov najmä:
  - ...
  - (3) predávať ich celú výrobu prostredníctvom organizácie výrobcov.
  - ...
- d) pravidiel združenia, ktoré stanovujú:
  - ...
  - (3) pravidiel, ktoré umožňujú členom výrobcov demokraticky kontrolovať svoju organizáciu a jej rozhodnutia;
  - ...
- e) ktorá bola uznaná príslušným členským štátom v súlade s odsekom 2.“

7. Článok 11 ods. 2 ďalej stanovuje:

„Členské štáty uznajú za organizáciu výrobcov na účely tohto nariadenia všetky skupiny, ktoré sa uchádzajú o takéto uznanie, a to za predpokladu, že:

- a) vyhovujú požiadavkám ustanoveným v odseku 1 a poskytnú príslušné doklady...;
- b) je dostatočne preukázané, že vykonávajú svoju činnosť správne z hľadiska lehoty a efektívnosti;
- c) svojim členom umožnia efektívne získať technickú pomoc pri používaní metód pestovania, ktoré priaznivo vplývajú na životné prostredie;

d) efektívne poskytnú svojim členom technické prostriedky na skladovanie, balenie a predaj ich výrobkov a zabezpečia správne riadenie obchodných a rozpočtových činností.“

8. Tieto ustanovenia je potrebné vykladať vzhľadom na odôvodnenia 7 a 16 nariadenia č. 2200/96, ktoré stanovujú:

„(7) keďže organizácie výrobcov sú základnými prvkami pri spoločnej organizácii trhu, ktorých decentralizovanú činnosť zabezpečujú na svojej úrovni; keďže vzhľadom na stále väčšiu koncentráciu dopytu je zhromažďovanie zásob prostredníctvom týchto organizácií viac ako kedykoľvek predtým hospodárskou nevyhnutnosťou, aby sa posilnila poloha výrobcu na trhu; keďže takéto zhromažďovanie sa musí uskutočňovať na základe dobrovoľnosti a musí dokazovať svoju užitočnosť na základe rozsahu a efektívnosti služieb, ktoré organizácie výrobcov poskytujú svojim členom;...

(16) keďže za účelom stabilizovania cien je žiaduce, aby organizácie výrobcov mali možnosť zasahovať na trhu najmä pri rozhodovaní, či dať na predaj príslušné množstvá v príslušných obdobiach;...”

9. Nariadenie Komisie (ES) č. 1432/2003 z 11. augusta 2003³ stanovuje podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia č. 2200/96, pokiaľ ide o podmienky na uznanie organizácií výrobcov a predbežné uznanie skupín výrobcov.

10. Článok 6 nariadenia č. 1432/2003, ktorý sa týka štruktúry a činnosti organizácií výrobcov, stanovuje:

„1. Členské štáty sa ubezpečujú, že organizácie výrobcov majú k dispozícii pracovníkov, infraštruktúru a vybavenie potrebné na dosiahnutie cieľov ustanovených v článku 11 nariadenia (ES) č. 2200/96 a zabezpečujú ich základné fungovanie...

2. Členské štáty stanovujú podmienky, podľa ktorých môže organizácia výrobcov zveriť tretej strane vykonávanie úloh stanovených v článku 11 nariadenia (ES) č. 2200/96.“

11. Odôvodnenia nariadenia č. 1432/2003 v rozsahu, v akom je to relevantné, stanovujú:

„(7) Môže sa stať, že organizácia výrobcov nemôže priamo zabezpečiť účinnú realizáciu svojich činností. Členské štáty by mali mať právo ustanoviť vhodné pravidlá.

(8) Hlavné a základné činnosti organizácie výrobcov by mali súvisieť s výrobou jej členov. Organizácie výrobcov by však mali mať povolené v rámci určitých obmedzení sa zapojiť do činností aj komerčnej povahy.“

II – Skutkové okolnosti, konanie vo veci samej a položené prejudiciálne otázky

12. Konanie vo veci samej sa týka rozhodnutia United Kingdom Rural Payments Agency (ďalej len „RPA“) o zrušení uznania spoločnosti Fruition PO Limited (ďalej len „Fruition“) za OV podľa nariadenia č. 2200/96.

3 — Nariadenie, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 2200/96 pokiaľ ide o podmienky na uznanie organizácií výrobcov a predbežné uznanie skupín výrobcov (Ú. v. EÚ L 203, s. 18; Mim. vyd. 03/039, s. 424).

13. Vnútroštátny súd tvrdí, že v jeho žiadosti o uznanie za OV, ktorú v roku 2003 predložil RPA, Fruition poskytla nasledujúce informácie týkajúce sa jej štruktúry, rozhodovania, majetku a činnosti:

„[Fruition] nemá žiadnu materskú spoločnosť alebo dcérske spoločnosti, má však uzatvorenú obchodnú dohodu s Northcourt Group Ltd, čo je spoločnosť, ktorej členstvo je veľmi podobné, (ale nie také isté ako) [členstvo spoločnosti Fruitions]. Northcourt Group Ltd využíva Worldwide Fruit (ďalej len ‚WWF‘ (v ktorej vlastní obchodný podiel vo výške 20 %)⁴ ako svojho obchodného zástupcu. WWF zamestnáva personál pre obchodné, technické a administratívne záležitosti, ako aj záležitosti súvisiace s kvalitou, plánovaním a výpočtovou technikou, ktorý poskytuje služby [spoločnosti Fruition].

...

Operatívne obchodné rozhodnutia prijíma predstavenstvo, ktorého členovia sú volení spomedzi jej členov. ... Hlasovacie práva členov závisia od obratu dosiahnutého prostredníctvom [spoločnosti Fruition], pričom každý z jej členov môže mať najviac 10 % hlasov.

...

Skladovanie, balenie a marketingové plány majú na starosti zamestnanci spoločnosti WWF a schvaľuje ich Northcourt Group Ltd a [Fruition]. Skladovanie a balenie pre viac ako 100 členov sa uskutočňuje v približne 30 hlavných skladoch a 10 hlavných baliarnach, ktoré všetky vlastní jednotliví členovia...“

14. V novembri 2003 sa Fruition uchádzala o podporu EÚ, ktorú spravovala RPA. V decembri 2003 RPA uznala Fruition za OV podľa nariadenia č. 2200/96 a v januári 2004 bol operačný program, ktorý predložila Fruition, schválený, čo malo za následok, že jej bola schválená podpora EÚ.

15. Komisia v rokoch 2005 a 2006 vykonala v Spojenom kráľovstve dve kontroly, v rámci ktorých sa zistilo, že niekoľko OV v niektorých ohľadoch nespĺňa podmienky uznania podľa nariadenia č. 2200/96. Po vykonaní kontrol Komisia odmietla vyplatiť v celom rozsahu podporu, ktorá bola schválená OV nachádzajúcim sa na území Spojeného kráľovstva. Pokiaľ ide o Fruition, Komisia v oznámení orgánom Spojeného kráľovstva najmä uviedla:

„101 členov [spoločnosti Fruition] vlastní obchodné podiely takmer vo výške 100 % základného imania spoločnosti Northcourt Fruit Ltd. Táto spoločnosť vlastní v spoločnosti WWF obchodný podiel vo výške 50 %. Ďalších 50 % vlastní spoločnosť, ktorú vlastní poľnohospodári na Novom Zélande. Neexistuje žiadna dohoda medzi [spoločnosťou Fruition] a touto spoločnosťou. WWF uvádza na trh takmer 100 % výroby [spoločnosti Fruition]. WWF tiež zodpovedá za organizáciu pohybu, triedenia, balenia, zaistovania kvality výrobkov, ako aj za celkovú kontrolu výroby v mene [spoločnosti Fruition]. Technické služby a fakturáciu vykonáva taktiež WWF. WWF účtuje [spoločnosti Fruition] za poskytovanie vyššie uvedených služieb približne 150 000 GBP. Je zrejmé, že WWF predstavuje jadro celej organizácie a vykonáva všetky činnosti, ktoré by za normálnych okolností mala vykonávať OV. ...

Komisia sa domnieva, že [Fruition] nespĺňa podmienky uznania, pretože činnosti organizácie výrobcu vykonáva WWF bez toho, aby jej ich Fruition zverila. Okrem toho problémom ostáva štruktúra, t. j. členovia výrobcu spoločnosti Fruition nemajú väčšinu hlasov, aby mohli prijímať rozhodnutia týkajúce sa spoločnosti WWF, čo je v rozpore s článkom 11 ods. 1 písm. d) bodom 3 nariadenia č. 2200/96.“

16. Po tom, ako Komisia vykonala kontroly, RPA najprv rozhodla pozastaviť a potom zrušiť uznanie za OV.

4 — V čase zrušenia uznania však Fruition vlastnila v spoločnosti WWF obchodný podiel vo výške 50 %.

17. Fruition napadla toto rozhodnutie, pričom spochybnila tvrdenie, že by podľa nariadenia č. 2200/96 boli členovia výrobcu povinní kontrolovať činnosti, ktoré môže OV zveriť zmluvným stranám.

18. High Court vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania zdôrazňuje zložitosť skutkového stavu veci. Vzťah medzi spoločnosťami Fruition, Northcourt a WWF nemožno jasne vymedziť vo všetkých jeho aspektoch.

19. Od januára 2004 existoval medzi spoločnosťami Fruition a Northcourt návrh obchodnej dohody, ktorá však nebola nikdy podpísaná. Podľa článku 7 návrhu obchodnej dohody mala mať Northcourt „absolútnu a neobmedzenú diskrečnú právomoc, pokiaľ ide o spôsob, akým bude plniť svoje záväzky podľa tejto dohody, a môže zamestnávať a platiť takých subdodávateľov alebo nezávislé tretie strany, ktoré podľa svojej úvahy považuje za vhodné“.

20. Vnútroštátnemu súdu sa tiež nepodarilo zistiť, či existuje nejaký zmluvný vzťah medzi spoločnosťami Fruition a WWF. Na druhej strane, pokiaľ ide o vzťah medzi spoločnosťami Northcourt a WWF, High Court naopak zistil, že existovala dohoda uzatvorená v roku 2000, ktorá „zverovala spoločnosti WWF kontrolu nad spoločnosťou Northcourt rovnakým spôsobom, akým podmienky návrhu obchodnej dohody z roku 2004 zverovali spoločnosti Northcourt kontrolu nad spoločnosťou Fruition“.

21. S cieľom rozptýliť pochybnosti, pokiaľ ide o to, či OV musí mať – na účely splnenia podmienok uznania podľa nariadenia č. 2200/96 – kontrolu nad činnosťami svojich zmluvných strán, a ak áno, v akom rozsahu, High Court rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Za okolností, v rámci ktorých:

- a) členský štát posudzoval uznanie subjektu za organizáciu výrobcu podľa článku 11 nariadenia Rady [č.] 2200/96;
- b) ciele a stanovy subjektu spĺňali požiadavky stanovené v článku 11;
- c) výrobcovia, ktorí boli členmi subjektu, prijímali všetky služby, ktoré im podľa článku 11 musí poskytovať organizácia výrobcu, a
- d) subjekt poveril určité zmluvné strany poskytovaním podstatnej časti týchto služieb;

má sa článok 11 v súlade so zásadou právnej istoty vykladať tak, že vyžaduje, aby mal subjekt istý stupeň kontroly nad uvedenými zmluvnými stranami?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, aký stupeň kontroly sa vyžadoval podľa článku 11?

3. Konkrétne, mal subjekt taký stupeň kontroly, ak vôbec nejaký mal, ktorý sa vyžadoval podľa článku 11, za okolností, v rámci ktorých:

a) zmluvnými stranami boli:

- (1) spoločnosť, v ktorej obchodné podiely vo výške 93 % vlastnili členovia subjektu, a
- (2) spoločnosť, v ktorej obchodný podiel vo výške 50 % vlastnila prvá spoločnosť a ktorej stanovy stanovovali, že rozhodnutia prijímané spoločnosťou by sa mali prijímať jednomyseľne;

- b) žiadna zo spoločností nepodliehala zmluvnej povinnosti riadiť sa pokynmi subjektu, pokiaľ ide o predmetné činnosti; ale
- c) v dôsledku štruktúry obchodných podielov opísanej vyššie subjekt a zmluvné strany konali na základe konsenzu?

4. Pokiaľ ide o odpovede na vyššie uvedené otázky, je relevantné, že:

- a) článok 6 ods. 2 nariadenia Komisie [č.] 1432/03, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady [č.] 2200/96, ktoré sa týkajú podmienok uznania za organizáciu výrobcov, v relevantnom čase výslovne stanovoval, že „členské štáty stanovujú podmienky“, za ktorých môže organizácia výrobcu zveriť tretej strane vykonávanie svojich úloh;
- b) členský štát uvedený v prvej otázke v relevantnom čase takéto podmienky nestanovil?“

22. V konaní vo veci samej predložili písomné a ústne pripomienky Fruition, holandská vláda, vláda Spojeného kráľovstva a Európska komisia.

III – Analýza

A – Predbežné poznámky

23. Ešte predtým, ako sa začnem zaoberať svojou právnou analýzou, stručne preskúmam tradičnú povahu a účel OV v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky (ďalej len „SPP“), keďže to môže poskytnúť dôležité poznatky pre výklad relevantných ustanovení nariadenia č. 2200/96.

24. Obzvlášť od konca 70. rokov jedným z cieľov vtedajšieho Európskeho hospodárskeho spoločenstva bolo podporovať združovanie výrobcov⁵ s cieľom prekonať určité štrukturálne nedostatky zistené na európskych poľnohospodárskych trhoch. Kým hospodársky sektor spracovania a predaja poľnohospodárskych produktov v tej dobe už dosiahol značný stupeň koncentrácie a organizácie, výrobný sektor bol často roztrieštený a chýbala mu homogenita a koordinácia. Táto situácia mala predovšetkým za následok, že primárny sektor sa v porovnaní so sekundárnym a terciárnym sektorom ocitol v postavení relatívne podriadeného a oslabeného sektora.

25. V dôsledku toho bolo prijaté nariadenie Rady (EHS) č. 1360/78 z 19. júna 1978 o skupinách výrobcov a ich združeniach [*neoficiálny preklad*]⁶ s cieľom podporiť väčšiu centralizáciu dodávok poľnohospodárskych výrobkov v tých členských štátoch, v rámci ktorých na trhu pôsobí veľký počet malých podnikov alebo nedostatočne organizovaných združení. Ako sa uvádza v odôvodneniach uvedeného nariadenia, takéto štrukturálne nedostatky predstavovali prekážku pri dosahovaní cieľov SPP, pretože sťažovali zvyšovanie poľnohospodárskej výroby, podporu technického pokroku, zabezpečenie racionálneho rozvoja poľnohospodárskej výroby a optimálneho využívania výrobných faktorov, zabezpečenie primeranej životnej úrovne poľnohospodárskeho spoločenstva a stabilizáciu trhov.⁷

5 — V rôznych právnych nástrojoch používal normotvorca pojmy „organizácia výrobcov“ alebo „skupina výrobcov“, čo sa v podstate zdá byť ten istý pojem. V tejto súvislosti pozri OLMI, G.: *Politique agricole commune*, Brussels: University of Brussels, 1991², s. 109.

6 — Ú. v. ES L 166, s. 1.

7 — Pozri najmä druhé až ôsme odôvodnenie nariadenia č. 1360/78.

26. Ustanovenia o OV obsahovali aj ďalšie nariadenia, ktorými sa zriaďuje spoločná organizácia trhu (ďalej len „SOT“) v rôznych sektoroch poľnohospodárstva: priadka morušová⁸, bavlna⁹, banány¹⁰, olivový olej a stolové olivy¹¹, chmeľ¹², víno¹³ a – čo je pre prejednávaný prípad dôležitejšie – ovocie a zelenina.

27. Nariadenie č. 2200/96 konkrétne stanovuje, že OV sú „základnými prvkami [SOT], ktorých decentralizovanú činnosť zabezpečujú na svojej úrovni“.¹⁴ Prideluje OV určité úlohy a zveruje im príslušné právomoci – medzi ktoré patrí predovšetkým právomoc rozhodnúť o stiahnutí niektorých poľnohospodárskych výrobkov z trhu.¹⁵ Okrem toho za špecifických okolností, ak OV prijala určité pravidlá, môže členský štát na základe žiadosti OV zaviazat' týmito pravidlami výrobcov zriadených v tej istej oblasti, ktorí nepatria do tejto OV.¹⁶

28. Normotvorca EÚ zároveň stanovil, že OV sa poskytne významná finančná podpora v rámci Garančnej sekcie Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (ďalej len „EPUZF“).¹⁷ Článok 14 nariadenia č. 2200/96 konkrétne umožňuje členským štátom poskytnúť podporu novým OV, aby povzbudili ich založenie a aby uľahčili ich administratívnu činnosť, ako aj poskytnúť podporu na pokrytie časti investícií potrebných na získanie uznania, pričom túto podporu následne uhradí Európska únia. Článok 15 nariadenia č. 2200/96 ďalej stanovuje, že OV, ktoré zriadili prevádzkový fond, sa poskytne finančná podpora Spoločenstva, ktorú možno následne použiť na financovanie operačných programov a ktorá bola skutočne vyplatená do dátumu schválenia príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Táto druhá uvedená forma financovania sa môže zdať obzvlášť cenná, pokiaľ môže vo všeobecnosti pokryť až 50 % vynaložených výdavkov.

29. Zdá sa teda, že normotvorca EÚ tradične zveril OV dôležitú úlohu v rámci SPP¹⁸ a konkrétnejšie v rámci nariadenia č. 2200/96. Na to, aby mohli plniť túto úlohu efektívne, boli OV priznané niektoré právomoci a prístup k značným verejným zdrojom.

8 — Nariadenie Rady (EHS) č. 707/76 z 25. marca 1976 o povolení chovateľských skupín priadky morušovej (Ú. v. ES L 84, s. 1; Mim. vyd. 03/003, s. 17).

9 — Nariadenie Rady (EHS) č. 389/82 z 15. februára 1982 o skupinách výrobcov a ich združeníach v sektore bavlny [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 51, s. 1).

10 — Nariadenie Rady (EHS) č. 404/93 z 13. februára 1993 o spoločnej organizácii trhu s banánmi (Ú. v. ES L 47, s. 1; Mim. vyd. 03/013, s. 388).

11 — Nariadenie Rady (ES) č. 865/2004 z 29. apríla 2004 o spoločnej organizácii trhu s olivovým olejom a stolovými olivami, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (EHS) č. 827/68 (Ú. v. EÚ L 161, s. 97; Mim. vyd. 03/045, s. 153).

12 — Nariadenie Rady (ES) č. 1952/2005 z 23. novembra 2005 o spoločnej organizácii trhu s chmeľom, ktorým sa zrušujú nariadenia (EHS) č. 1696/71, (EHS) č. 1037/72, (EHS) č. 879/73 a (EHS) č. 1981/82 (Ú. v. EÚ L 314, s. 1).

13 — Nariadenie Rady (ES) č. 479/2008 z 29. apríla 2008 o spoločnej organizácii trhu s vínom, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia (ES) č. 1493/1999, (ES) č. 1782/2003, (ES) č. 1290/2005, (ES) č. 3/2008 a zrušujú nariadenia (EHS) č. 2392/86 a (ES) č. 1493/1999 (Ú. v. EÚ L 148, s. 1).

14 — Pozri odôvodnenie 7 uvedeného nariadenia.

15 — Pozri článok 23 nariadenia č. 2200/96 a odôvodnenie 16 tohto nariadenia.

16 — Pozri článok 18 nariadenia č. 2200/96 a odôvodnenie 14 tohto nariadenia. Okrem toho podľa článku 22 tohto nariadenia členský štát, ktorý udelil uznanie a rozhodol rozšíriť pravidlá OV, môže tiež za špecifických okolností rozhodnúť, že jednotlivci alebo skupiny, ktoré nie sú členmi organizácie, zaplatia organizácii všetky finančné príspevky alebo časť finančných príspevkov, ktoré platia ich členovia.

17 — Pozri článok 52 ods. 1 nariadenia č. 2200/96.

18 — To sa *mutatis mutandis* vzťahuje aj na spoločnú rybársku politiku: pozri napríklad články 5 až 12 nariadenia Rady (ES) č. 104/2000 zo 17. decembra 1999 o spoločnej organizácii trhov s výrobkami rybolovu a akvakultúry (Ú. v. ES L 17, s. 22; Mim. vyd. 04/004, s. 198).

30. Stav súčasnej právnej úpravy potvrdzuje, že tieto úvahy platia ešte aj dnes. V skutočnosti znenie relevantných ustanovení „nariadenia o jednotnej SOT“¹⁹ – ktoré bolo zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 361/2008²⁰ (ktorým bolo tiež zrušené nariadenie č. 2200/96) – v podstate zodpovedá zneniu predtým platných ustanovení. Nové ustanovenia tiež zverujú OV silné postavenie v rámci európskych poľnohospodárskych trhov.²¹ OV sú tak zverené dôležité ciele, obzvlášť v sektore ovocia a zeleniny,²² a poskytuje sa im značná podpora, a to tak z rozpočtu EÚ, ako aj, v závislosti od konkrétneho prípadu, z rozpočtov členských štátov.²³

31. Zaujímavé je, že nariadenie o jednotnej SOT obsahuje pravidlá zadávania činností zo strany OV. Článok 125d uvedeného nariadenia výslovne stanovuje, že „členské štáty môžu povoliť uznanej [OV] v sektore ovocia a zeleniny alebo uznanému združeniu [OV] v tomto sektore, aby ktorúkoľvek zo svojich činností zadávala tretej strane vrátane pobočiek za predpokladu, že členskému štátu poskytne dostatočný dôkaz o tom, že takéto konanie je primeraným spôsobom na dosiahnutie cieľov dotknutej [OV] alebo združenia [OV]“.

32. Základnou otázkou, ktorá sa objavila v rámci prejudiciálnych otázok položených v tejto veci, je, či nariadenie č. 2200/96 závisí na ekvivalentnom predpoklade bez ohľadu na neexistenciu akéhokoľvek výslovného ustanovenia v tomto zmysle.²⁴

B – Prvá otázka

33. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta Súdneho dvora, či článok 11 nariadenia č. 2200/96 vyžaduje, aby OV, ktorá zverila zmluvným stranám výkon podstatných činností podľa tohto nariadenia, mala nad svojimi zmluvnými stranami kontrolu, aby sa zabezpečil efektívny výkon týchto činností.

34. Z nižšie uvedených dôvodov sa domnievam, že na túto otázku je potrebné odpovedať kladne. Myslím si, a ako to bude rozpracované v ďalšej časti týchto návrhov, že zo systému nariadenia č. 2200/96 a znenia článku 11 tohto nariadenia v podstate vyplýva, že OV si musí ponechať určitý stupeň kontroly nad svojimi zmluvnými stranami, aby sa zabezpečilo, že podmienky uznania podľa tohto nariadenia budú aj naďalej splnené.

19 — Nariadenie Rady (ES) č. 1234/2007 z 22. októbra 2007 o vytvorení spoločnej organizácie poľnohospodárskych trhov a o osobitných ustanoveniach pre určité poľnohospodárske výrobky (nariadenie o jednotnej spoločnej organizácii trhov) (Ú. v. EÚ L 299, s. 1).

20 — Nariadenie Rady (ES) č. 361/2008 zo 14. apríla 2008, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 1234/2007 o vytvorení spoločnej organizácie poľnohospodárskych trhov a o osobitných ustanoveniach pre určité poľnohospodárske výrobky (nariadenie o jednotnej spoločnej organizácii trhov) (Ú. v. EÚ L 121, s. 1).

21 — Pozri vo všeobecnosti VON RINTELEN, G. In: MÖGELE, R. a ERLBACHER, F. (eds.): *Single Common Market Organisation – Article by Article Commentary of the Legal Framework for Agricultural Markets in the European Union*. München: C.H. Beck a i., 2011, s. 527 – 583, na s. 538.

22 — Článok 122 nariadenia o jednotnej SOT stanovuje, že členské štáty uznajú organizácie výrobcov, ktoré (okrem iného) „sledujú osobitný cieľ, ktorý môže predovšetkým zahŕňať alebo, pokiaľ ide o sektor ovocia a zeleniny, zahŕňa jeden alebo viaceré z týchto cieľov:

- i) zabezpečenie, aby bola výroba plánovaná a prispôbená dopytu, a to najmä z hľadiska kvality;
- ii) koncentrácia ponuky a uvádzanie výrobkov, ktoré vyrobili ich členovia, na trh;
- iii) optimalizácia výrobných nákladov a stabilizácia výrobných cien.“

23 — Pozri najmä článok 103a a nasl. nariadenia o jednotnej SOT.

24 — Podobné otázky sa objavili aj v kontexte iných konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Napríklad Inner House of the Scottish Court of Session sa vo veci *The Scottish Ministers/Angus Growers Limited* [2012] CSIH 92 zaoberal predpismi o OV. Hlavná otázka v tejto veci sa však líšila od hlavnej otázky, ktorá sa objavila v prejednávacom prípade, pretože sa týkala toho, či nedodržanie podmienok uznania zo strany OV bolo „podstatné“. Okrem toho právne predpisy, ktoré boli v uvedenej veci relevantné, sú stanovené v právnych nástrojoch, ktoré sa na prejednávany prípad neuplatňujú [nariadenie Rady (ES) č. 1182/2007 z 26. septembra 2007, ktorým sa stanovujú osobitné pravidlá pre sektor ovocia a zeleniny a menia a dopĺňajú smernice 2001/112/ES a 2001/113/ES a nariadenia (EHS) č. 827/68, (ES) č. 2200/96, (ES) č. 2201/96, (ES) č. 2826/2000, (ES) č. 1782/2003 a (ES) č. 318/2006 a zrušuje nariadenie (ES) č. 2202/96 (Ú. v. EÚ L 273, s. 1); a nariadenie Komisie (ES) č. 1580/2007 z 21. decembra 2007, ktorým sa ustanovujú vykonávacie pravidlá pre nariadenia Rady (ES) č. 2200/96, (ES) č. 2201/96 a (ES) č. 1182/2007 v sektore ovocia a zeleniny (Ú. v. EÚ L 350, s. 1)].

35. Ešte predtým, ako sa začnem zaoberať týmito otázkami, musím na začiatok zdôrazniť, že sloboda výrobcov združovať sa a podnikáť tak, ako to uznajú za vhodné, je nesporná. Prejednávaný prípad sa týka iba tých výrobcov, ktorí sa dobrovoľne rozhodli vytvoriť OV a požiadať o uznanie ako také v súlade s podmienkami stanovenými v nariadení č. 2200/96.

36. V nariadení č. 2200/96 neexistuje nijaké ustanovenie, ktoré by výslovne alebo implicitne zakazovalo alebo obmedzovalo typy činností, ktorých výkonom môže organizácia výrobcov poveriť iný subjekt. Nariadenie č. 1432/2003 naopak otvorene predpokladá takéto poverenie ako možnosť.²⁵ Preto súhlasím so spoločnosťou Fruition, že rozhodnutie OV, pokiaľ ide o to, či a za akých podmienok zverí zmluvnej strane výkon niektorých činností v jej mene, je obchodné rozhodnutie, ktoré v zásade patrí do rozsahu slobody podnikania OV.

37. To však neznamená, že takéto delegácia nepodlieha záväzným obmedzeniam a podmienkam, ktoré možno odvodiť z pravidiel o uznávaní OV. Takéto uznanie, ktoré udeľujú príslušné vnútroštátne orgány, pokiaľ sú splnené relevantné podmienky, má v skutočnosti za následok celý rad dôsledkov. Ako už bolo spomenuté vyššie, OV uznaným podľa nariadenia č. 2200/96 sú v rámci trhu pridelené určité úlohy, ktoré môžu zachádzať nad rámec samotného sledovania kolektívnych záujmov ich členov. To je dôvod, prečo za špecifických okolností pravidlá, ktoré prijala OV v prospech svojich členov a ktoré sa týkajú dôležitých otázok, ako je výroba, uvádzanie na trh a ochrana životného prostredia, pokiaľ o to OV požiada, môžu zaväzovať aj iných výrobcov, ktorí síce nepatria do tejto organizácie, ale sú aktívni v tých istých oblastiach.²⁶

38. Preto možno konštatovať, že existuje osobitný verejný záujem na tom, aby OV vykonávali špecifické úlohy a dosahovali určité výsledky. Na tento účel schválenie príslušnými orgánmi verejnej moci umožňuje OV prístup k značným verejným zdrojom.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené stanovil normotvorca EÚ pre organizácie, ktoré chcú byť uznané za OV, pravidlá. Tieto pravidlá sa okrem iného týkajú cieľov OV, ako sa uvádza v ich stanovách; ich vnútorných predpisov a hlavných činností. Kontroly, ktoré sa týkajú splnenia týchto podmienok, stanovujú aj právne predpisy.

40. Celkovým cieľom regulačného rámca je zabezpečiť, aby boli OV schopné vykonávať základné činnosti podľa nariadenia č. 2200/96 tak, aby bolo možné účinne sledovať základné všeobecné záujmy a aby použité verejné zdroje neboli premrhané, zneužitá alebo aby sa dokonca nestali predmetom podvodu.

41. Akonáhle je OV uznaná, stáva sa jediným subjektom, ktorý sa za výkon základných činností podľa nariadenia č. 2200/96, ako aj za využitie verejných zdrojov, ktoré jej boli poskytnuté, zodpovedá vnútroštátnym orgánom a orgánom EÚ.²⁷

42. Keby OV mohli poveriť tretie strany výkonom činností, ktoré im boli zverené, autonómny spôsobom, bez akejkoľvek možnosti zasahovania zo strany OV, potom by záruky, ktoré normotvorca EÚ stanovil pre riadne a efektívne vykonávanie týchto činností, boli vážne obmedzené. OV by pochopiteľne boli aj naďalej právne zodpovedné za akékoľvek nedostatky, ale *de facto* by tieto nedostatky nemohli napraviť, pretože v praxi by boli zbavené akejkoľvek možnosti či už ovplyvniť spôsob, akým by sa príslušné činnosti vykonávali, alebo zabezpečiť, aby sa poskytnuté verejné zdroje skutočne použili na napĺňanie cieľov, ktoré sleduje nariadenie č. 2200/96. V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že OV tým, že sa požaduje jej uznanie, vstupuje do špeciálneho záväzku *vis-à-vis*

25 — Pozri článok 6 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003 a odôvodnenie 7 tohto nariadenia.

26 — Pozri článok 18 nariadenia č. 2200/96.

27 — V tejto súvislosti odôvodnenie 10 nariadenia č. 2200/96 tiež zdôrazňuje, že OV by mala byť uložená „väčš[ia] zodpovednos[t]... za ich finančné rozhodovanie“.

vnútroštátnym orgánom a orgánom EÚ, v dôsledku čoho tieto orgány pravidelne posudzujú dodržiavanie platných právnych predpisov, a v prípade ich nedodržania môžu OV penalizovať alebo sankcionovať.²⁸ Žiadne takéto kontrolné alebo donucovacie právomoci však týmto orgánom neplynú vo vzťahu k dodávateľom (alebo subdodávateľom), ktoré poverila OV.

43. Zdá sa teda, že základnou požiadavkou nariadenia č. 2200/96 je, aby si OV ponechali určitý stupeň kontroly nad dodávateľmi (a, v závislosti od konkrétneho prípadu, subdodávateľmi), ktorých poverili výkonom podstatných činností podľa nariadenia č. 2200/96.

44. Čo je najdôležitejšie, táto podmienka kontroly sa uplatňuje iba na tie činnosti, ktoré musia skupiny výrobcov vykonávať, aby mohli byť uznané za OV (napríklad predávať celú výrobu ich členov a poskytnúť technické prostriedky na skladovanie a balenie ich výrobkov).²⁹

45. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že OV sú v rámci určitých obmedzení oprávnené vykonávať iné činnosti – aj komerčnej povahy – okrem tých, ktoré predpokladá nariadenie č. 2200/96.³⁰ Myslím si, že na takéto dodatočné činnosti by sa požiadavka kontroly nevyhnutne neuplatňovala. To znamená, že pokiaľ výkon týchto činností neovplyvňuje, či už priamo alebo nepriamo, riadne plnenie základných činností podľa tohto nariadenia, nie je potrebné akokoľvek obmedzovať slobodu podnikania OV.

46. Napokon môj záver o existencii požiadavky kontroly podľa článku 11 uvedeného nariadenia nepodporuje iba systém a cieľ nariadenia č. 2200/96. Ako tvrdí vláda Spojeného kráľovstva, holandská vláda a Komisia, takúto požiadavku možno v skutočnosti tiež odvodiť z kontextového výkladu tohto samotného ustanovenia. Toto tvrdenie sa zakladá na dvoch hypotézach.

47. Na jednej strane článok 11 ods. 1 písm. d) bod 3 stanovuje, že pravidlá združovania OV musia „umož[niť] členom výrobcov demokraticky kontrolovať svoju organizáciu a jej rozhodnutia“. Toto ustanovenie je ťažké zosúladiť s myšlienkou, že na základe zmluvného záväzku môže OV priznať zmluvnej strane na účely vykonávania zverených úloh úplnú autonómiu: pretože keby tak OV urobila, členovia výrobcovia by počas trvania tejto dohody boli *de facto* zbavení akejkolvek právomoci kontrolovať rozhodnutia, ktoré zmluvná strana prijala v mene OV.

48. Je pravda – ako tvrdí Fruition – že rozhodnutie, či a za akých podmienok by zmluvná strana mohla takéto úlohy vykonávať, by aj naďalej podliehalo demokratickej kontrole. Zdá sa však, že takýto výklad článku 11 ods. 1 písm. d) bodu 3 by bol obzvlášť reštriktívny, pretože rozsah jeho pôsobnosti by sa obmedzoval na najzákladnejšie rozhodnutia, ktoré by prijímala OV. Všeobecná formulácia ustanovenia takýto reštriktívny výklad nepodporuje.

49. Článok 11 ods. 2 tiež podporuje tvrdenie uvedené v bode 46 týchto návrhov. Toto ustanovenie zdôrazňuje dva kľúčové pojmy v systéme nariadenia č. 2200/96: i) efektívnosť činností, ktoré OV musí vykonávať pre svojich členov, a ii) existencia dostatočne relevantných dôkazov.

28 — Pozri okrem iného článok 14 ods. 5 a 6, článok 16 ods. 5 a článok 18 ods. 6 nariadenia č. 2200/96, ako aj článok 13 ods. 3 a článok 21 nariadenia č. 1432/2003.

29 — Pozri článok 11 ods. 1 písm. c) bod 3 a článok 11 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2200/96, ako aj odôvodnenie 11 tohto nariadenia. Pozri tiež článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1432/2003.

30 — Pozri odôvodnenie 8 nariadenia č. 1432/2003.

50. Pokiaľ ide o prvý pojem, článok 11 ods. 2 stanovuje, že OV musia „svojim členom umožn[íť] efektívne získať technickú pomoc pri používaní metód pestovania, ktoré priaznivo vplývajú na životné prostredie“, „efektívne poskytn[úť] svojim členom technické prostriedky na skladovanie, balenie a predaj ich výrobkov“ a „zabezpeč[íť] správne riadenie obchodných a rozpočtových činností“.³¹ Pokiaľ ide o druhý pojem, článok 11 ods. 2 vyžaduje, aby OV poskytli „príslušné dôkazy [o splnení podmienok uznania]“ a „dostatočne preukáza[li], že vykonávajú svoju činnosť správne z hľadiska lehoty a efektívnosti“.

51. Domnievam sa, že keby OV nemali nejakú možnosť kontroly činností, ktoré zverili svojim zmluvným stranám, neboli by schopné ani zabezpečiť efektívne a správne vykonávanie týchto činností a ani ho *a fortiori* dostatočne preukázať.

52. Tento prístup prijal tiež Súd prvého stupňa pri výklade pravidiel EÚ týkajúcich sa EPUZF-u. Súd prvého stupňa potvrdil rozhodnutie Komisie, v ktorom sa okrem iného uvádzalo, že uvádzanie výrobkov na trh v zmysle článku 11 nariadenia č. 2200/96 implikovalo, že OV skutočne kontrolovala podmienky predaja a predajné ceny. Súd prvého stupňa tiež rozhodol, že možnosť delegácie úloh na tretiu stranu predstavovala osobitný spôsob plnenia predmetnej povinnosti a nemala vplyv na to, aby si OV plnila svoje povinnosti.³²

53. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor vyložil článok 11 nariadenia č. 2200/96 tak, že vyžaduje, aby OV, ktorá zverila zmluvným stranám výkon podstatných činností podľa tohto nariadenia, mala nad svojimi zmluvnými stranami určitý stupeň kontroly, aby sa zabezpečil efektívny výkon týchto činností.

C – Druhá a tretia otázka

54. Druhá a tretia otázka vnútroštátneho súdu, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa týka stupňa kontroly, ktorú OV musí mať nad svojimi zmluvnými stranami, aby boli splnené podmienky stanovené v článku 11 nariadenia č. 2200/96. Vnútroštátny súd sa predovšetkým pýta, či OV má potrebný stupeň kontroly za okolností, v rámci ktorých OV a jej zmluvná strana majú spoločných spoločníkov, v dôsledku čoho sa rozhodnutia prijímajú na základe konsenzu, hoci zmluvná strana nemá žiadnu zmluvnú povinnosť riadiť sa pokynmi OV, pokiaľ ide o činnosti, ktoré má vykonávať.

55. Domnievam sa, že odpoveď na tieto otázky možno odvodiť z komplexného výkladu už vyššie skúmaných ustanovení. V ďalšej časti týchto návrhov vysvetlím, prečo si myslím, že požiadavka kontroly podľa článku 11 nariadenia č. 2200/96 nie je splnená, ak neexistuje žiadna reálna možnosť, ako by OV kontrolovala svoje zmluvné strany a ich činnosti a v prípade potreby zasiahla, aby sa zabezpečil účinný výkon základných činností podľa nariadenia č. 2200/96.

56. V odpovedi, ktorú navrhujem na prvú otázku, som sa snažil vysvetliť, že OV musí mať určitý stupeň kontroly nad svojimi zmluvnými stranami, aby sa zabezpečil účinný výkon týchto činností.

57. V tejto súvislosti musia byť právne požiadavky stanovené v článku 11 splnené nielen v okamihu, keď OV požaduje uznanie, ale aj počas celej jej existencie. Jediné výnimky z tohto pravidla sú výslovne stanovené v nariadení.³³

31 — Pre úplnosť dodávam, že táto požiadavka efektívnosti sa tiež spomína v odôvodnení 7 nariadenia č. 2200/96, ako aj v článku 6 ods. 1 a odôvodnení 6 nariadenia č. 1432/2003.

32 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2009, Francúzsko/Komisia (T-432/07, Zb. s. II-188, body 56 až 59).

33 — Pozri napríklad článok 13 nariadenia, ktorý OV uznaným na základe predchádzajúceho právneho nástroja [nariadenie (EHS) č. 1035/72 z 18. mája 1972 o spoločnej organizácii trhu s ovocím a zeleninou [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 118, s. 1)] umožňuje pokračovať v činnosti počas prechodného obdobia, hoci nespĺňajú všetky podmienky stanovené v článku 11. Okrem toho článok 14 stanovuje novým organizáciám výrobcov alebo takým, ktoré neboli uznané na základe nariadenia (EHS) č. 1035/72, prechodné obdobie.

58. Na tento účel musia byť OV schopné kedykoľvek preukázať, že spĺňajú relevantné podmienky. Článok 11 ods. 2 písm. b) v skutočnosti objasňuje, že sa musí napríklad dostatočne preukázať, že OV vykonávajú svoju činnosť riadne „z hľadiska lehoty [trvalým spôsobom – *neoficiálny preklad*]“. Článok 12 nariadenia č. 2200/96 okrem toho stanovuje, že členské štáty vykonávajú kontroly v pravidelných intervaloch, aby sa presvedčili, či uznané OV aj naďalej spĺňajú lehoty a podmienky stanovené v nariadení. Tieto kontroly môžu dokonca v prípade nesplnenia podmienok viesť k uloženiu pokút, ktoré môžu byť tak závažné ako odobratie uznania.³⁴

59. Na základe týchto dôvodov si myslím, že OV nemôže spĺňať podmienky stanovené v článku 11 nariadenia č. 2200/96, pokiaľ nie je schopná intervencie voči svojim dodávateľom (a subdodávateľom) počas celej svojej existencie, aby sa zabezpečil správny výkon zverených činností.

60. Domnievam sa, že existujú dva spôsoby, ako možno takúto právomoc kontroly a intervencie zo strany OV zabezpečiť: prvý spôsob predstavuje situáciu, keď je základné imanie zmluvnej strany úplne vo vlastníctve OV a táto štruktúra vlastníctva ostáva nezmenená počas celej doby, v rámci ktorej zmluvná strana plní úlohy, ktoré jej zverila OV. V takomto prípade – keď sa preukáže, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy je OV skutočne schopná, na základe tohto vlastníctva, realizovať okamžitý a rozhodujúci vplyv na svoju dcérsku spoločnosť – sa domnievam, že podmienka kontroly je splnená. V tejto situácii by zmluvná strana konala ako *longa manus* OV a rozdelenie úloh medzi rôzne úrovne podnikovej štruktúry by predstavovalo iba záležitosť vnútornej organizácie. Zmluvná strana by nevyhnutne realizovala vôľu OV a nehrozili by žiadne nezhody alebo rozdielne obchodné záujmy medzi dvoma subjektmi. Druhý spôsob predstavuje situáciu, keď má OV potrebný stupeň kontroly na základe zmluvnej dohody. Myslím si, že výslovná dohoda medzi zmluvnými stranami by v skutočnosti mala priaznivé vlastnosti stability a právnej istoty, ktoré sú dôležité na to, aby OV mala počas celej doby trvania dohody relevantnú právomoc kontroly a, v prípade potreby, intervencie.

61. Forma takejto dohody a stupeň kontroly sa považujú za dostatočné v závislosti od konkrétnych okolností každého jedného prípadu, a preto nemôžu byť opísané *a priori* a všeobecne.

62. Domnievam sa, že neexistuje žiadna špecifická forma dohody, ktorá sa vyžaduje podľa pravidiel EÚ. V skutočnosti sa ani nevyžaduje, aby táto obchodná dohoda mala písomnú formu. Ústna dohoda, pokiaľ je platná podľa vnútroštátnej právnej úpravy, môže síce postačovať, aj keď môžu vzniknúť ťažkosti pri dostatočnom preukazovaní jej existencie.³⁵

63. V každom prípade, bez ohľadu na formu dohody, dostatočný stupeň kontroly nemožno preukázať, pokiaľ OV nemôže na základe dohody vydávať svojim zmluvným stranám záväzné pokyny, aspoň pokiaľ ide o základné činnosti podľa nariadenia č. 2200/96. V prípade neexistencie takéhoto práva by OV nemala žiadnu možnosť včas zasiahnuť, aby sa zabezpečilo, že sú aj naďalej splnené požiadavky, ktoré jej ukladajú relevantné pravidlá EÚ. Ako Fruition sama priznáva vo svojich pripomienkach, právomocou ponechanou OV by bola iba *ex post* intervencia: napríklad nepredĺženie alebo predčasné ukončenie dohody alebo prípadne súdne konanie o náhradu škody za porušenie zmluvnej alebo mimozmluvnej povinnosti.

64. Prostriedky nápravy, na ktoré sa Fruition odvolávala, preto nemožno považovať za dostatočné. Po prvé môžu nanajvýš obmedziť negatívne dôsledky vyplývajúce z konania zmluvnej strany, ktorá porušuje zmluvu alebo zákon. Ani členovia výrobcu a ani manažment OV by v skutočnosti neboli schopné *zabrániť* protiprávnemu konaniu zmluvnej strany, a to aj v prípade, že by o takýchto budúcich krokoch vedeli a otvorene ich kritizovali. Po druhé akákoľvek náhrada škody, ktorej by sa

34 — V tejto súvislosti pozri tiež články 20 a 21 nariadenia č. 1432/2003.

35 — V tejto súvislosti sa Fruition vo svojej žiadosti o uznanie z roku 2003 odvolávala na existujúcu obchodnú dohodu uzatvorenú so spoločnosťou Northcourt. High Court of Justice však má k dispozícii iba dôkazy o (nepodpísanom) návrhu obchodnej dohody z januára 2004 medzi zmluvnými stranami. Je záležitosťou vnútroštátneho súdu preukázať existenciu a obsah obchodnej dohody, na ktorú sa Fruition odvolávala vo svojej žiadosti o uznanie z roku 2003.

OV mohla domáhať prostredníctvom súdneho konania, by možno mohla kompenzovať jej straty, ale nikdy by nemohla napraviť ujmu, ktorá by mohla vzniknúť na trhu ako takom. Ako už bolo spomenuté vyššie, OV nesledujú iba kolektívne záujmy svojich členov: ich úlohou je aj vykonávať určité činnosti v prospech trhu ako celku.

65. Pokiaľ ide o skutočný stupeň kontroly, ktorú by si OV mala ponechať, myslím si, že to vo veľkej miere záleží na povahe a rozsahu zverených činností, ako aj na všetkých relevantných okolnostiach prípadu (napríklad na situácii na trhu, obchodných stratégiách a potrebách, dĺžke trvania obchodnej dohody atď.). Nevidím však nijaký dôvod, prečo by sa OV mala nevyhnutne sama zaoberať konkrétnymi detailmi každodenných obchodných operácií, ktoré zverila svojim zmluvným stranám. Za normálnych okolností možno obyčajnú právomoc intervencie do (naj)základnejších rozhodnutí, ktoré boli uskutočnené v súvislosti so zverenými činnosťami, považovať za dostatočnú na to, aby boli splnené požiadavky stanovené v článku 11 nariadenia č. 2200/96.

66. Domnievam sa, že je záležitosťou vnútroštátneho súdu, aby po preskúmaní všetkých relevantných skutočností v každom prípade overil, či si OV ponechala taký stupeň kontroly, ktorý sa vyžaduje podľa článku 11 nariadenia č. 2200/96.

67. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže základnou otázkou, ktorá vznikla v rámci druhej a tretej prejudiciálnej otázky položenej zo strany vnútroštátneho súdu, je, či za okolností, aké nastali v prejednávacom prípade, OV má taký stupeň kontroly, aký sa vyžaduje podľa článku 11 nariadenia č. 2200/96, budem sa v tomto smere snažiť byť Súdnemu dvoru nápomocný.

68. Rád by som pripomenul, že okolnosti, ktoré opísal vnútroštátny súd, samy osebe nepostačujú na to, aby bola podmienka kontroly stanovená v článku 11 splnená. V skutočnosti tomu rozumiem tak, že ani Northcourt a ani WWF nie je úplne vo vlastníctve spoločnosti Fruition; tieto spoločnosti nemajú ani zmluvnú povinnosť riadiť sa pokynmi OV.

69. Pokiaľ ide o prvú otázku, samotná skutočnosť, že zmluvná strana a OV majú spoločných spoločníkov a/alebo vzájomne prepojené riadiace orgány – na rozdiel od úplného vlastníctva OV – nepredstavuje v tomto smere dostatočnú záruku. Podnikové štruktúry a vlastníctvo obchodných podielov sa totiž môže postupom času zmeniť a záujmy dvoch podnikov, ktoré by sa v danom okamihu mohli dokonale zhodovať, sa môžu v budúcnosti úplne rozchádzať. Ešte dôležitejšie je, že aj keď (niektorí alebo všetci) členovia výrobcu vlastní väčšinový obchodný podiel v zmluvnej strane, stále nie je isté, či konečné rozhodnutie prijaté zmluvnou stranou bude vždy odrážať vôľu väčšiny členov výrobcu. Ako správne uvádza vnútroštátny súd, z dôvodu, že tieto dva subjekty sú tvorené rôznymi členmi, v závislosti od rôznych kvót, ktoré môže mať každý výrobca v týchto dvoch subjektoch,³⁶ a že existuje možnosť rozdielných záujmov medzi jednotlivými členmi, môžu nastať prípady, keď sa stanovisko vyjadrené väčšinou členov výrobcu stáva menšinovým názorom jednotlivých vlastníkov obchodných podielov v zmluvnej strane.³⁷

70. Okrem toho základný postup prijímania rozhodnutí na základe konsenzu, ktorý prijala OV a jej zmluvné strany, neposkytuje žiadnu záruku, že tento spôsob rozhodovania bude vždy dodržaný. Hoci medzi zmluvnými stranami existuje zmluvná doložka o jednomyseľnosti, pochybujem o tom, že kontrolu, ktorú si OV ponechala, možno podľa nariadenia č. 2200/96 považovať za postačujúcu. Ako

36 — V tomto kontexte pripomínam, že podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003 „žiadny člen organizácie výrobcov nesmie mať viac ako 20 % oprávnených hlasov. Členský štát však môže zvýšiť toto percento až do výšky 49 % v pomere príspevku člena k hodnote výroby [OV] uvedenej na trh“.

37 — V tejto súvislosti článok 14 ods. 1 nariadenia č. 1432/2003 nazvaný „Demokratická kontrola organizácií výrobcov“ stanovuje, že „členské štáty prijímajú opatrenia potrebné na to, aby sa zabránilo zneužitiu moci alebo vplyvu pri riadení alebo prevádzke zo strany jedného alebo viacerých členov“. Toto pravidlo sa odráža v odôvodnení 14 uvedeného nariadenia, podľa ktorého „by [mali] členské štáty podniknúť kroky na zabezpečenie toho, aby menšina členov, ktorí prinášajú prevažnú časť výroby do organizácie výrobcov, príliš nedominovali pri jej riadení a prevádzke“. Tieto ustanovenia vykladám tak, že *a fortiori* implikujú, že väčšina členov výrobcu sa nemôže stať menšinou pri prijímaní zásadných rozhodnutí týkajúcich sa činností OV.

správne zdôrazňuje vnútroštátny súd, doložka o jednomyselnosti môže viesť k ochromeniu subjektu: *status quo* sa predlžuje, pokiaľ sa všetky strany nedohodnú na ďalšom postupe. Za týchto okolností by OV nemohla konať tak, aby zabezpečila dodržiavanie relevantných právnych a zmluvných pravidiel, pokiaľ zmluvná strana sama nesúhlasí s postupom, ktorý požaduje OV. Pravidlá o konsenze alebo jednomyselnosti v podstate majú za následok, že dva subjekty sa dostávajú na jednu úroveň, pričom vzťah medzi OV a jej zmluvnou stranou by mal byť vzťahom nadradenosti a podradenosti. Podľa nariadenia č. 2200/96 je to práve OV, ktorá by si mala ponechať právomoc kontroly nad zmluvnou stranou, a nie naopak. Inými slovami, ako to na pojednávaní uviedlo Spojené kráľovstvo, v prípade nezhody medzi dvoma subjektmi to musí byť práve OV, ktorá je oprávnená prijať konečné rozhodnutie.

71. Pokiaľ ide o druhú otázku, ktorá sa týka existencie právne záväznej dohody medzi zmluvnými stranami, rád by som pripomenul, že dohoda, ako to vyplýva z článku 7 návrhu obchodnej dohody medzi spoločnosťami Fruition a Northcourt, by určite neposkytovala stupeň kontroly potrebný podľa článku 11 nariadenia č. 2200/96. Podľa uvedeného článku by Northcourt mala „absolútnu a neobmedzenú diskrečnú právomoc pokiaľ ide o spôsob, akým bude plniť svoje záväzky podľa tejto dohody, a môže zamestnávať a platiť takých subdodávateľov alebo nezávislé tretie strany, ktoré podľa svojej úvahy považuje za vhodné“. Takáto absolútna a neobmedzená diskrečná právomoc pri realizácii zmluvy je zjavne v rozpore s konceptom kontroly v zmysle článku 11. Okrem toho neobmedzená diskrečná právomoc, čo sa týka zamestnávania subdodávateľov, by sa mohla časom stať problematickou, pokiaľ nad týmito subdodávateľmi nie je stanovená nejaká forma kontroly zo strany OV. Je tu však vážne riziko, že existencia reťazca dodávateľov a subdodávateľov by časom znižovala akúkoľvek skutočnú možnosť kontroly a intervencie zo strany OV.

72. Fruition však tvrdí, že takýto výklad článku 11 nariadenia č. 2200/96 by v podstate ignoroval trhovú realitu, pretože OV by v rýchlo sa meniacom prostredí predaja ovocia a zeleniny prakticky nemohla kontrolovať všetky detaily každej jednej obchodnej transakcie. Fruition ďalej tvrdí, že takýto výklad nariadenia by negoval právomoc zástupcu zaväzovať subjekt, ktorý zastupuje, a teda by nezohľadňoval štandardnú zmluvnú prax.

73. Tieto argumenty ma nepresvedčili. Po prvé nariadenie č. 2200/96 vyžaduje iba taký stupeň kontroly, ktorý je nevyhnutný na zabezpečenie toho, aby OV mohla spĺňať podmienky stanovené v tomto nariadení. To neznamená, že OV musí byť schopná intervencie, pokiaľ ide o všetky aspekty týkajúce sa bežných obchodných činností jej zmluvných strán; týmto zmluvným stranám (viac-menej) pri plnení úloh, ktoré im boli zverené (ako napríklad stanovenie predajných cien a výber kupujúcich), ani neprináleží rozsiahla diskrečná právomoc. Rovnako to neznamená, že zmluvnej strane nemôže byť udelená právomoc zástupcu, ktorý ako taký uzatvára zmluvy v mene subjektu, ktorý zastupuje, v dôsledku čoho zaväzuje OV.

74. Na to, aby OV spĺňali podmienku kontroly podľa článku 11, vlastne ani nie je potrebné, aby skutočne realizovali svoju právomoc kontroly: samotná skutočnosť, že by tak mohli urobiť, by podľa môjho názoru postačovala na splnenie uvedenej podmienky. Je však veľmi dôležité, aby si OV ponechala možnosť intervencie tam, kde je to vhodné, aby sa zabezpečil efektívny výkon základných činností podľa nariadenia č. 2200/96.

75. Preto sa domnievam, že stupeň kontroly potrebný podľa nariadenia č. 2200/96 je splnený buď vtedy, keď je zmluvná strana úplne vo vlastníctve OV počas celej doby trvania zmluvy, a OV, na základe tohto vlastníctva, je skutočne schopná realizovať okamžitý a rozhodujúci vplyv na svoju dcérsku spoločnosť; alebo vtedy, keď existuje zmluvná dohoda, ktorá umožňuje OV vydávať záväzné pokyny voči svojej zmluvnej strane.

76. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na druhú a tretiu otázku tak, že článok 11 nariadenia č. 2200/96 vyžaduje, aby si OV ponechala právomoc kontrolovať svoje zmluvné strany a, ak je to potrebné, právomoc intervencie na účely zabezpečenia efektívneho výkonu základných činností podľa tohto nariadenia. Bude na vnútroštátnom súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či stupeň kontroly, ktorý si OV ponechala, spĺňa túto požiadavku. Samotná skutočnosť, že OV a jej zmluvné strany majú spoločných spoločníkov, v dôsledku čoho sa rozhodnutia prijímajú na základe konsenzu, nespĺňa podmienku kontroly podľa vyššie uvedeného ustanovenia.

D – Štvrtá otázka

77. Svojou štvrtou otázkou chce vnútroštátny súd zistiť, či skutočnosť, že členský štát neprebral článok 6 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003 – ktorý požadoval, aby členské štáty stanovili podmienky, podľa ktorých môžu OV zveriť tretím stranám výkon svojich činností – má nejaký vplyv na odpoveď na predchádzajúce otázky.

78. Táto otázka sa vracia k skutočnosti, že Spojené kráľovstvo až do decembra 2009 neprijalo v tejto súvislosti nijaký vykonávací predpis, čo bolo oveľa neskôr, ako RPA rozhodla o zrušení uznania spoločnosti Fruition.

79. Domnievam sa, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho predpisu, ktorým sa vykonáva článok 6 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003, nemá žiaden vplyv na výklad alebo uplatnenie článku 11 nariadenia č. 2200/96.

80. Ako už bolo spomenuté, požiadavka, že OV by mala mať istý stupeň kontroly nad svojimi zmluvnými stranami, priamo vyplýva zo systému a – i keď len implicitne – zo znenia článku 11 nariadenia č. 2200/96.

81. Stupeň kontroly požadovaný podľa nariadenia č. 2200/96 predstavuje minimálnu hranicu, ktorú normotvorca EÚ považoval za potrebnú na účely zabezpečenia dodržiavania pravidiel stanovených v tomto základnom nariadení, pokiaľ ide o fungovanie OV.

82. Článok 6 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003 na oplátku umožňuje členským štátom prijať ďalšie pravidlá, ktoré si vyžadujú prísnejší stupeň kontroly, a stanoví ustanovenia procesnej povahy alebo ustanovenia týkajúce sa preukazovania. Inými slovami, členské štáty môžu zájsť nad rámec minima stanoveného článkom 11 nariadenia č. 2200/96 alebo iba vymedziť a definovať rozsah a obmedzenia, v rámci ktorých môžu OV zveriť výkon svojich základných činností podľa nariadenia č. 2200/96. Možnosť členských štátov prijať ďalšie vykonávacie predpisy je v súlade so skutočnosťou, že systém zavedený nariadením č. 2200/96 je čiastočne decentralizovaný. Členské štáty sú okrem iného povinné posudzovať a rozhodovať o žiadostiach o uznanie, ktoré predložili OV, schvaľovať finančné prostriedky, o ktoré požiadali OV, a pravidelne vykonávať kontroly, aby sa zabezpečilo dodržiavanie relevantných pravidiel.

83. Keďže však článok 6 ods. 2 je stanovený vo vykonávacom predpise, nemôže to mať vplyv na akúkoľvek povinnosť uloženú ustanovením stanoveným v základnom nariadení; ako je napríklad článok 11 nariadenia č. 2200/96.³⁸ Okrem toho podľa ustálenej judikatúry sa musí vykonávací predpis, pokiaľ je to možné, vykladať v súlade so základným nariadením.³⁹

38 — Pozri v tejto súvislosti okrem iného rozsudky zo 14. novembra 1989, Španielsko a Francúzsko/Komisia (6/88 a 7/88, Zb. s. 3639, bod 15), a z 18. júna 1996, Parlament/Rada (C-303/94, Zb. s. I-2943, bod 23).

39 — Pozri rozsudky z 24. júna 1993, Dr. Tretter/Hauptzollamt Stuttgart-Ost (C-90/92, Zb. s. I-3569, bod 11), a z 26. februára 2002, Komisia/Boehringer (C-32/00 P, Zb. s. I-1917, bod 53).

84. V rozpore s tým, čo tvrdí Fruition, z použitia pojmu „stanovujú“ v článku 6 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003 nemožno vyvodiť, že toto ustanovenie formálne ukladá členským štátom zákonnú povinnosť, ktorej nesplnenie by rušilo povinnosť uloženú OV základným legislatívnym nástrojom.

85. Okrem toho v nariadení č. 2200/96 sa nenachádza nič, čo by naznačovalo, že požiadavka kontroly závisí na prijatí vykonávacích predpisov príslušným členským štátom. Ešte dôležitejšie je, že iný výklad článku 6 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003 by nebol zlučiteľný s duchom a systémom nariadenia č. 2200/96, ako už bolo opísané vyššie.

86. Napokon argument spoločnosti Fruition, že navrhovaný výklad by predstavoval neprípustné retrospektívne uplatnenie usmerňovacích pravidiel vydaných orgánmi Spojeného kráľovstva v decembri 2009, ma nepresvedčil, a ako taký by bol v rozpore so zásadou právnej istoty.

87. Opäť stačí pripomenúť, že požiadavka kontroly vyplýva z článku 11 nariadenia č. 2200/96: je to ustanovenie stanovené v legislatívnom akte Európskej únie, a preto je v zmysle článku 288 ZFEÚ záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch. Okrem toho nariadenie č. 2200/96, ktoré bolo riadne uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie*, predchádza relevantným skutkovým okolnostiam v konaní vo veci samej. Mimochodom podotýkam, že článok 21 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003 poskytuje určitú právnu ochranu tým organizáciám, ktorým napriek skutočnosti, že konali v dobrej viere, bolo uznanie odňaté.⁴⁰

88. Z týchto dôvodov navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na štvrtú otázku vnútroštátneho súdu tak, že to, že členský štát nevykonal článok 6 ods. 2 nariadenia č. 1432/2003, ktorý vyžaduje, aby členské štáty stanovili podmienky, podľa ktorých môžu OV zveriť tretím stranám výkon svojich činností, nemá nijaký vplyv na odpovede na predchádzajúce otázky.

IV – Návrh

89. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázky položené High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Spojené kráľovstvo) takto:

1. Článok 11 nariadenia Rady (ES) č. 2200/96 z 28. októbra 1996 o spoločnej organizácii trhu s ovocím a zeleninou sa má vykladať tak, že vyžaduje, aby organizácia výrobcu, ktorá zverila výkon činností, ktoré sú potrebné na jej uznanie podľa tohto nariadenia, mala nad svojimi zmluvnými stranami určitý stupeň kontroly, aby sa zabezpečil efektívny výkon týchto činností.
2. Článok 11 nariadenia č. 2200/96 vyžaduje, aby si organizácia výrobcu ponechala právomoc kontrolovať svoje zmluvné strany a, ak je to potrebné, právomoc intervencie na účely zabezpečenia efektívneho výkonu činností potrebných na jej uznanie podľa tohto nariadenia. Bude na vnútroštátnom súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či stupeň kontroly, ktorý si organizácia výrobcu ponechala, spĺňa túto požiadavku. Samotná skutočnosť, že organizácia výrobcu a jej zmluvné strany majú spoločných spoločníkov, v dôsledku čoho sa rozhodnutia prijímajú na základe konsenzu, nespĺňa podmienku kontroly podľa vyššie uvedeného ustanovenia.
3. Skutočnosť, že členský štát nevykonal článok 6 ods. 2 nariadenia Komisie (ES) č. 1432/2003 z 11. augusta 2003, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 2200/96, pokiaľ ide o podmienky na uznanie organizácií výrobcov a predbežné uznanie skupín

40 — Ustanovenie vo svojej relevantnej časti stanovuje: „Uznaná organizácia výrobcov, ktorá konala v dobrej viere, si úplne ponecháva práva, ktoré nadobudla na základe jej uznania, až do momentu, keď sa jej uznanie stiahne a v prípade systému finančnej pomoci uvedenej v článkoch 2 a 6a nariadenia Rady (ES) č. 2201/96 a aj v článku 1 nariadenia Rady (ES) č. 2202/96 až do konca bežného hospodárskeho roku“.

výrobcov, ktorý vyžaduje, aby členské štáty stanovili podmienky, podľa ktorých môžu organizácie výrobcov zveriť tretím stranám výkon úloh stanovených v článku 11 nariadenia 2200/96, nemá nijaký vplyv na odpovede na predchádzajúce otázky.